

TÔI DU HỌC

- Nguyễn Thị Nguyễn Thủy -

Giữa tháng 5 năm 2013 tôi rời Việt Nam sang Đức. Tôi lưu lại Berlin 3 tháng để học thêm khóa tiếng Đức B2, đến cuối tháng 8 xuống Koethen thi vào dự bị đại học. May mắn đậu T-course nên chỉ sau vài giây lưỡng lự tôi quyết định chuyển hướng sang khóa này để mai sau có cơ hội đeo đuổi môn Kiến trúc. Đây là một giấc mơ ngoài tầm tay từ thuở còn rất nhỏ dù khi còn ở Việt Nam tôi đang học dở dang ngành Thiết kế Nội thất. Một năm sống tại Koethen có lẽ là những ngày tháng hiu hắt nhất trong cuộc đời du học của tôi. Gia đình tại VN khó khăn vì chỉ mỗi mẹ lo toan tài chính, lại đang gánh nợ ngân hàng từ các món tiền ban đầu cho việc du học như tiền vé máy bay, tiền học tiếng... Có lẽ với gia đình khác là bình thường nhưng cuộc sống ngày nào hay ngày đó như mẹ con tôi mà tính chuyện cho con đi du học thì rõ ràng quá liều mạng. Nhưng mẹ tôi luôn nói, việc du học không phải đặc ân dành riêng cho người có tiền mà cho người muốn học. Những khó khăn từ cuộc sống, việc học, việc làm và cô đơn, nhớ nhà... đủ chuyện, khiến lắm lúc tôi thấy mẹ rất sai. Nhìn các bạn có cuộc sống thoải mái do gia đình hỗ trợ tôi không khỏi chạnh lòng tủi thân. Những lúc cùng nhau ăn uống, vì không có tiền đóng góp tôi luôn phải nhận nhiệm vụ rửa chén dọn dẹp; tôi chắt bóp đến cùng mọi chi phí, thậm chí để lên mạng sau giờ học tôi xách máy lang thang ra vỉa hè nhà người ta ngồi sài ké đến khi lạnh cóng mới trở về phòng. Áp lực lớn nhất vẫn là sự cô quạnh và thời gian này rất nhiều lần tôi đã nghĩ đến việc bỏ về Việt Nam. Tuy nhiên, có lẽ điều duy nhất giữ tôi ở lại là việc học như mẹ đã nói, mục đích duy nhất của cái giá phải trả cho mọi thiếu thốn và buồn nhớ nơi cuộc sống tha phương. Tôi dồn hết mọi sức lực của mình vô chuyện học hành và tôi cũng gán vào nó ý nghĩa giải thích cho sự hiện hữu xa nhà vô nghĩa của mình nơi đất nước lạ lẫm này.

Một năm nặng nhọc trôi qua tại thành phố buồn chán nhất nước Đức, tôi đã gặt hái kết quả học tập khá rạng rỡ. Tôi đủ điều kiện được nhận vào 5, 6 đại học kiến trúc tại Đức, trong đó có Aachen là ngôi trường danh giá nhất nhì Châu Âu. Tuy nhiên, tôi lại xuôi xuống Nurnberg thi vào đại học kỹ thuật Georg Simon Ohm, một trường khá lâu đời tại vùng Tây Nam và tôi đậu khá dễ dàng. Đầu mùa đông năm 2014 tôi chuyển về Nurnberg học, thoát đầu thuê lại căn phòng nhỏ tại ký túc xá của một chị sinh viên đang tham gia khóa trao đổi sinh viên tại nước ngoài. Sau thời gian ngắn tôi trả lại phòng ký túc xá và đứng ra thuê một căn hộ 3 phòng ngủ. Đây quả là một quyết định liều lĩnh, nhưng tôi gấp rút đăng tin share phòng và sau một vài ngày kén cá chọn canh tôi cho sinh viên khác thuê lại 2 phòng với giá khá tốt. Do vậy nên ngoài tiền điện và gas tôi chẳng phải trả xu nào cho việc lưu trú. Cuộc sống coi như tôi may mắn nhưng chuyện học hành lại đem đến muôn trùng thách thức muốn điên cái đầu! Khi thật sự bước chân vào giảng đường đại học tại Đức mới thấy rào cản ngôn ngữ đối với du học sinh hoàn toàn chẳng đơn giản chút nào. Đặc biệt là cách phát âm đặc trưng tại vùng Bavaria cổ xưa này. Tôi ngán nhất môn lịch sử kiến trúc với mấy ông bà giáo già nói rất thứ tiếng lạ hoắc với những gì tôi đã được nghe trước đây tại mấy nơi khác. Tôi gần như chẳng nghe được gì và xem muốn bỏ cuộc. Nhưng thật may mắn là còn có những thầy cô khác không ngại tốn thời gian và công sức, hết lòng hướng dẫn các sinh viên nước ngoài như chúng tôi lấp đầy những kiến thức còn thiếu sót do trở ngại ngôn ngữ mang lại.

Cũng thời gian này tôi gặp gỡ một thanh niên gốc Đông Âu sinh sống ở Đức từ nhỏ. Anh đọc bảng tin cho thuê nhà và đến xem phòng. Dáng dấp cao lớn, nét mặt trầm lặng và sự năng nổ học tập đã mang lại cho tôi ấn tượng mạnh mẽ. Tôi và anh nhanh chóng rơi vào tình yêu tựa như Thượng Đế sinh chúng tôi ra để dành cho nhau. Anh chiều đãi chăm lo cho tôi hết lòng. Chúng tôi cùng về thăm quê nhà tôi 2 lần, và tại đây anh đã thu phục hoàn toàn cảm

tin của gia đình tôi. Tôi định ninh đời mình sẽ gắn kết với anh cho đến cuối cùng và tôi đã vô cùng hạnh phúc trong suốt thời gian một năm sống cùng nhau. Tuy nhiên đời chẳng có gì bền vững khi anh đột ngột thay đổi, như thể một ngày nọ ra ngoài gặp chuyện gì biến mất rồi một kẻ khác trở về. Sau này đôi khi tôi tự hỏi là anh thay đổi hay chính bản chất thật của anh là như thế và khi mới quen tôi anh đã diễn? Cuộc sống của chúng tôi bắt đầu dậy sóng thêm khi những người thuê phòng khác dỡ chúng. Họ là các sinh viên Đức, một nam một nữ có cuộc sống hết sức bê bối. Họ cầu thả trong cách ăn ở nơi riêng tư của mình lẫn khu vực chung. Họ sử dụng các vật dụng của chúng tôi đến không còn sót lại thứ gì để dùng, và phòng họ ngập ngụa như một đống rác. Dĩ nhiên tôi phản ứng mạnh mẽ và điều này làm anh người yêu bất bình. Anh công kích tôi là khó khăn hung dữ và luôn lấy điều "Dĩ hòa vi quý" ra để che dấu sự yếu đuối của mình.

Chúng tôi mệt mỏi thất vọng về nhau, và sau 2 năm chung sống chúng tôi chia tay. Anh rời đi nhanh chóng để lại tôi hụt hẫng đau đớn đến không còn có thể đứng vững. Thời gian này mọi việc trên trường cũng không thuận lợi. Một vài giáo viên khá bảo thủ đã công kích các bài thuyết trình của tôi một cách không tế nhị, chỉ vì tôi đã dựng đồ án không hoàn toàn nằm trong chương trình giảng dạy của họ. Thật ra nhiều lần khi sửa bài tôi đã tha thiết xin được góp ý nhưng đều bị phớt lờ. Tôi không dám nói là họ kỳ thị vì tôi là sinh viên Châu Á, nhưng rõ ràng họ cư xử khác biệt với tôi so với các bạn cùng khoa. Điều này khiến tôi tủi thân và nản lòng không ít. Tôi lại đơn độc vì khó kết bạn, tôi cảm thấy mình không được phép tiêu tốn cho các phương tiện hòa đồng để có bạn bè như party, bar, cà phê ngoài giờ học... bởi gia đình tôi bên VN đang vô cùng thiếu thốn. Lúc còn sống với người yêu, mỗi khi tôi chia sẻ về các sự việc như trên thì gần như luôn bị chỉ trích là thiếu hòa đồng. Tôi đã mất hướng và khi chuyện tình cảm tan vỡ tôi thật sự sụp đổ!

Tôi lao vào học như điên, kết quả cũng khá tuy không được như mong đợi. Tôi chat video với mẹ gần như 24/24 mong có được hơi ấm gia đình đâu đó quanh tôi giữa mùa đông khắc nghiệt của đầu năm 2017 khi tuyết rơi kéo dài đến tận tháng 4. Tôi cầu nguyện với Chúa, tôi lên mạng tìm nghe các video của mấy thầy nói về giải thoát... Dịp Phục sinh tôi mua vé giá rẻ sang Milan ít ngày, lang thang một cách vô nghĩa giữa thành phố thời trang hoa lệ mà nghe lòng trống trải đau buồn. Tôi không cho phép mình nghỉ ngơi ngay cả trong kỳ nghỉ đông. Tôi đăng ký khám tổng quát, nhổ 3 cái răng khôn cùng lúc; tôi cũng tới phòng điều trị tâm lý, lên lịch kiểm tra mắt...

Tới một lúc tôi chợt bừng tỉnh. Khoảng trống người yêu để lại, quá trình trần trở vật và với việc học, việc sống còn, tự giam nhốt bản thân cùng sự cô độc tột cùng của ngày tháng lạc lõng giữa một đất nước xa lạ; những biến cố dồn dập xảy đến, dân tị nạn Trung Đông ồ ạt đổ vào nước Đức khiến việc gia hạn visa trở nên khó khăn, hợp đồng với công ty trung gian việc làm đột ngột dỡ chúng điều tôi sang làm tại một siêu thị xa lắc, bọn share nhà ồn ào, lừa dối... Mọi thứ tưởng chừng như sẽ nhận chìm tôi vào cơn trầm cảm không dứt, bỗng dưng mở ra cho tôi một con đường mới. Đó là việc nhìn lại chính mình! Rõ ràng tôi không còn hướng đi nào khác ngoài việc phải tự thay đổi. Hầu như mấy năm qua tôi chỉ di chuyển chứ không thay đổi, vẫn khờ khạo giữ lại cho mình một con bé Việt Nam chạy trốn sự thất vọng chốn quê nhà, đắm đầu vào mộng tưởng mới của chính mình tạo nên nơi một đất nước khác. Mà sự khắc nghiệt của hoàn cảnh nơi đây đâu cho phép chúng ta ngồi than khóc cho bản thân cùng với mọi biến cố xảy ra cho đời mình.

Chẳng thể chối được một điều là khi trôi theo dòng sống nơi đất nước phát triển, không ít thì nhiều tôi đã trở nên quen thuộc với những tiện nghi, cách sống cách làm việc, đặc biệt là văn hóa ứng xử nơi này. Không bỗng dưng mà trong vài lần về nước tôi đã dị ứng với sự chen lấn, tranh giành mọi lúc mọi nơi của người dân trên chính quê hương mình; thỉnh thoảng đi uống cà phê trò chuyện với mấy đứa bạn cũ, tôi thầm nhận ra mặc dù chúng đã

khá thành công trong việc học nhưng cách suy nghĩ và thái độ sống vẫn y như cách đây mười mấy năm khi còn ở ghế nhà trường cấp 3. Vẫn kiểu lừng khừng rụt rè, vẫn lối dựa dẫm vào ý kiến, vào sự nhìn nhận của người khác...

Còn tôi thì sao, phải chăng tôi mới là đứa chưa xác định được cho mình một kiểu sống phù hợp ở đâu cả, chưa thật sự trưởng thành dù giờ đây đã vượt quá tuổi 20. Vì vậy tôi buộc phải thay đổi, bắt đầu chuyển mình và với quyết định này tôi thấy đầu óc nhẹ hẳn đi. Tôi đăng ký thêm vài lớp học ngoại khóa, tham gia sinh hoạt tại hội sinh viên, tôi còn mua mấy gói fitness và siêng năng tập tành. Tôi vẫn giữ nguyên tắc sinh hoạt nơi căn hộ nhưng ít xét nét, ăn nói nhẹ nhàng hơn các bạn cùng nhà. Tôi không còn quan tâm tới việc phân biệt đối xử của giáo viên, cố làm tốt các bài thi và đồ án. Và đặc biệt tôi quyết chôn sâu nỗi đau mỗi tình 2 năm của mình! Hết năm nay tôi sẽ ra trường, đương nhiên sẽ tìm hiểu và chuyển đến nơi nào có nhiều cơ hội tốt hơn cho việc làm hoặc việc học của mình. Tôi chưa biết ngày mai sẽ ra sao nhưng tôi chắc rằng mình sẽ ở lại đất nước này rất lâu, một nơi chốn đã có duyên phận cho tôi một quá trình đào tạo, dưỡng nuôi, thử thách và tự lúc nào đã trở nên quê hương thứ hai thân thuộc của mình. Sau 4 năm du học giờ đây tôi mới bắt đầu sống một cuộc sống thật sự gắn bó với vùng đất mà trước đây, do những trở ngại ban đầu khiến tôi luôn quay lưng với nó. Song cứ mỗi khi trở về sau những chuyến du lịch nơi đất nước khác, vừa nghe lại thứ ngôn ngữ quen thuộc như chính tiếng mẹ đẻ, tôi đã cảm thấy mình được rơi vào trạng thái bình yên, thoải mái và đầm ấm lạ lùng. Như được trở về Nhà!